

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra Poetiske Skrifter IV

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter IV", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter IV*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. V. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oeh104val-shoot-idm140153725285392/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter IV

Parters fuldstændigt forskellige Syn paa Kunst og Liv. Brødrene Schlegel havde draget Romantikens sidste Konsekvenser; Middelalderdyrkelsen havde fort dem til den katolske Kirke. Oehlenschläger bestyrkedes yderligere i sit Brud med Romantiken ved Samværet med dem; han var yderst forarget over Fr. Schlegels respektløse Ytringer om Goethe, og han følte sig gennem den tyske Klassicisme fast forankret i det 18. Aarhundredes Humanisme. Palnatokes Uvilje gælder ikke Kristendommen, men Katolicismen, og som Protest mod Middelalderdyrkelsen skrev Oehlenschläger samme Aar som Tragedien det fortællende tyske Digt »Der irrende Ritter« – Virkelighedens Opgør med det romantiske Blændværk. Sit antiromantiske Standpunkt udtrykte Digteren fyndigt i dette Epigram:

Lessings Aesthetik wollte Wahrheit,
Natur in kräft'ger schöner Klarheit.
Die beiden Schlegel wollen Wehmuth,
In mönchischer und stolzer Demuth.

Biskop Popo og Sortebrøder Knud er hans Svar paa Brødrenes katolske Propaganda.

Medens Coppet-Vinteren kun synes at have været af ringe Betydning for Oehlenschlägers digteriske Skaben, er »Correggio« mættet med Italiafærdens Turistindtryk af Natur, Mennesker og Kunst. Og hvad Oehlenschläger ikke havde mødt i Paris og paa Coppet, traf han i Rom: en stor og en beslægtet Aand. Mødet med Thorvaldsen kan i Betydning sammenstilles med Mødet med Goethe.

Digteren havde forladt Danmark som ung Romantiker. Han vendte hjem som Talsmand for en moderat Klassicisme, i samme Grad paa Vagt overfor

fransk Frivolitet og tysk Mystik; som skyede det ekstravagante og det unaturlige, skræmmedes af det hæslelige og det sære, men som hyldede Mennesket i dets højeste harmoniske Udfoldelse. Her var Grundvolden lagt for Guldalderen i den danske Litteratur.

Saa snart Oehlenschläger havde fundet sig lidt tilrette i Paris, begyndte han Arbejdet paa en ny Tragedie. Emnet skulde være nordisk. Allerede 23. November 1806 skrev han hjem efter Wilkina-Saga, Biörnens Kæmpe-Dater og Vedels Saxooversættelse. Men han har aabenbart ikke haft Lyst til at vente paa Bøgerne, om de da, overhovedet nogensinde er kommet til Paris, for kort efter træffer vi ham fuldt optaget af at excerpere anden og tredje Tome af Suhms Historie af Danmark, som Brøndsted havde skaffet fra Nationalbiblioteket. Det var Planen at skrive en dansk Tragedie efter den norske »Hakon Jarl«; i »*Palnatoke*« fandt han hurtigt et passende Emne, »og jeg valgte det saameget heller, da det sluttede sig til en Tidsalder, jeg alt i Halle temmelig grundigt havde studeret.« Hans bevarede Uddrag af Suhms digre Kvarter viser, at han straks har haft sin Opmærksomhed fæstet paa Jomsvikingerne. Derpaa optegner han i broget Fylde Træk fra Danmarks Konge- og Kirkehistorie; følger Suhm paa hans Digressioner med Normannerne over Europa, har ogsaa Blik for smaa kulturhistoriske Lokalfarve-Finesser. 3. Februar 1807 skrev han til Kamma Rahbek: »En Orm kan ikke bore sig dybere ind i gammelt Træ, end jeg for nærværende Tid gjør i den gamle danske Historie; hvilket vel om nogen Tid vil kom-

VI